

Чулъ Котанъ, излѣзналъ отъ колибката, наежилъ се, ударилъ трижъ по земи съ опашката и замъркалъ. Исплашилъ се Заю-баю, плюналъ си на краката и бѣжъ — да го нѣма. Отишълъ въ гората и разказалъ на вълка, на мечката и на язовеца, че виделъ най-страшния звѣръ на свѣта — господинъ Котанъ. Тогава тѣ рѣшили да се запознаятъ съ него и да го поканатъ съ Лисана на гости.

Събрали се да мислятъ и размислятъ, какво да сготвятъ и приготвятъ. Вълкътъ казалъ :

— Азъ ще ида за лой и мѣсо — да направимъ яхния.

Язовецътъ казалъ :

— Азъ ще ида за картофи.

Мечката рекла :

— Азъ пъкъ ще донеса медъ за закуска.

Заю-баю пъкъ отишълъ за зеле.

Приготвили тѣ обѣда, наредили всичко на трапезата и почнали да се прѣпиратъ кой да иде да покани гоститѣ.

Мечката казала :

— Азъ съмъ тежка до катъ ида — ще се мъркне по-добрѣ да не ходя.

Язовецътъ казалъ :

— Менъ за тая работа ме не бива.

— Азъ съмъ старъ и глухъ, — казалъ вълкътъ.

Нѣмало кждѣ — Заю-баю, най-бързъ най-сърдцатъ, той ще хвъркне като птичка и нататъкъ и назадъ.

Отишълъ Заю прѣдъ лисината колибка, и похлопалъ и потропалъ.

Искочила Лисана.

— Какво има, добрѣ дошелъ и защо си дошелъ Заю-баю?

— Вълкътъ, мечката, моя милость и язовецътъ сме приготвили всичко и ви молимъ да ни дойдете на гости съ господинъ Котанъ.

Казалъ Заю и исчезналъ като вѣтъръ.

— Е, ами каза ли имъ и лжжици да си взематъ — попитала го мечката като се върналъ.